

ja hind tervetes rublades tähtedega üles tähendatud olema. Pöllisild, misle hind üle 5000 rubla sannab, ei võeta potti peal mitte vahstu.

Rahastirjade eest, misle juures „Денежное на _____ рубль.” adresi peale tuleb kirjutada, mõistetasse: a) kaaluraha: 7 kop. loodi pealt omamaai ja 10 kop. loodi pealt väljamõaale, b) linnitamise raha: luni 600 rublani $\frac{1}{2}$ kop. rubla pealt; 600–1600 rublani $\frac{1}{4}$ kop. rubla pealt ja veel 1 rbl. 50 kop. linnamatu; üle 1600 rbl. $\frac{1}{8}$ kop. rubla pealt ja veel 3 rbl. 50 kop. linnamatu. Peale selle on veel 7 kop. omamaa- ja 10 kop. väljamõa sirja linnitamise eest mästia.

Valitsraha tööb sirja seis jaata luni $\frac{9}{4}$ kop., hõberaha luni 4 hõberbla ja 95 kop., ja tuldraha tunni 30 rubla; raha peab aga nõnda paberil üksik pandud olema, et ta ilustada ei anna. Radumaminemise torrel mästab Kroonu kivitungi ettenäitamise peale täie summa vältja.

Telegrammid. Telegrammi sõnumite mäst on sahejuagine: a) põhjustatud, b) mols iga töna eest. Põhjustatud terve Venemaa on 15 kop. Mäst iga üksiku töna eest on 1) linnades 1 kop. 2) igas Euroopa-Venemaa lõhta, Soomemaale ja Rantsasladse 5 kop. 3) Alba-Venemaa 10 kop.

Stempelmargid. 80-ne kopikaline stempelmargi tuleb panna: roolistrjade, sündimise-, riidimise-, laulatuse- ja surnutähitede peale, siis ka pälve- ja soebtuselistrjade peale igasise lohtusse. Vastuse tarvis tuleb veel teine mäst à 80 kop. paikväljale juurde panna.

Kivitungide peale, mis üle 5 rbl. lähevad, on 5 kopikaline stempelmargi panna, millest kõvateerija oma nime läbi kirjutab

Poole tee peal.

„Kas oleme siis valmis?” „Valmis — sul on di-gus! Valmis nälja minema — nogu näralud! Jumal näeb seda.”

„Mitte nõnda, Priido, mitte nõnda! Üra tee oma elu rääkemäls fui ta juba on. Viha ei tee mitte, mis armas on Jumala meeles. Tule ja vaata ommetegi” — sellega arvas neor noine, selle näo peal juba mure torisud oliwed näha, lombri ulse ja näitas voodi peale, milles kals last rahulisest mogas — fui meie ka väeselt ja paljalt siit lahsume, oleme ommeti oma lastega terwed. Hoialts Jumal meile ommeti seda õnne alali!”

„Sina oled sole viisakas, Justine. Terwed, jah, terwed kerjakad” — talupoeg naeris metsilult ja teotawalt ja wahtis mõruda näoga tuba mööda ümber. Oli see ju madal, suur talutuba; legi ja seinad tunnistasid, et siin mitu põlwe oli elatud ja tööd tehtud. Tühjaks läinud seinad ja suur ahi potiliwidest ei awalbanud mitte lõige paremat möju waatoaja peale. Paar lagunud tooti ja paar potti ja lausfi oli veel toas näha. Kuu paistis alnast fissje. Ühe ofna peal seisib poolkuwanud roos ja see tegi tua veel rõõmuvaesemals.

Majastraam oli, peale woodite tambris, juba föik tüünis redelwanstri peale paistud. Weel paar tundi, ja Priido Eppler pidi naese lastega majast ja duest lahkuma, duest, mis mälestawast saadis tema eestiwanemate oma oli olnud. Kuriwad, rääsked tunnid oliwad need wiimsed tunnid wanast kodus!

„Tule, Priido, — satsume fa natulene magada. Ega enne sella solme meie jo minema ei saa, ja nüüd on alles sell kümme.” Nõnda rääatis naene tasafelt.

Katsu fina, Justine, magada, mina tuli ei saa, seda ma tean. Minul ei ole seda fa tarvisggi. Mine fina, waene naene, oled jo wiimsed pääwad langeste ennast wäsitänud, ja fui wäga veel, mine — ja head ööd!” Kende sõnade juures hakkas mees valjuste nutma, ja see tähendab enam fui naise pisarad.

„Priido, mo waene mees.” Justina pani oma läbe temale ümber faela ja tömbas tema pea oma külge — „Priido, ära surda, mõtle issa, et meil õnnetusel veel üls troost on — meie oleme sūuta.” — Siis fargas mees üles, liskus enese äriselt ja vihaga omaast truuist naestest lahti ja hüüdis sügawa healega: „Sūuta, ja, seda meie oleme, meie oleme föik teinud, mis meie jõuus olt. Sūualune on see seal üleval” — hirmus viha sätendas tema palgest „see loer seal, kes mind oma wale sõpruse fissje mässis, mulle waesele issa jälle laenas, mind hakust saadis suurte summadega aitas, issa juure lisades: Teeen jo seda heameelega — fui naabrid teine teist ei aitas, noh, see oleks kena tütt! Ja mina uskusin teda omas ruma-luses, oh Jumal, — tunni — tunni see liig hilja olt, tunni ta nõöri mulle fui waesele metsloomale faela wi-sfas, tunni föik mo pärandus tema lätte langeb! Selle peale läis tigeda meel juba algusest saadis, oh sa tige ka-wal, ja nüüd, nüüd olen ma nii laugele jõudnud. Föik, föik tema päralt! Maja, duu, nurmed, aasad — tema oma, föik tema päralt, ja minu osa — sandilott! Alga —” Õhvardades töötis Priido Eppler läbe üles ja näitas rusitaga naabri maja poole — „aga seda ma fusse ei lingi, sa tige loom! Päew tuleb, eht la öö, missal fina Priido Eppleri peale pead mõtlema, seda fina todunt välja ajastid, ma wannun ja töötan seda föige selle juures, mis mulle püha on, oma isa nime juures ja —”

„Pea finni, Priido, pea finni” — palus Justina, „ära tee nii hirmusti pattu ja ära laske lätemaassmisse mõ-